

BARTOS FELICIÁN

Andris és a Fehér Démon

Bartos Felicián

ANDRIS

és a

FEHÉR DÉMON

*Mese az Apró Bolygók Világából,
amely alapja a Mindennek*

Móra Könyvkiadó

Borítótér és illusztrációk:
BÖLE CZ LILLA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Bartos Felicián, 2020
© Bölecz Lilla, 2020
© Móra Könyvkiadó, 2020

1. fejezet

VIHAR

„Ma végre legyőzöm apát!”

Az izgatottság kisöpörte Andris szeméből az álmot. Tegnap mindent előre eltervezett. Mindent! Felállította a csapatokat, és apa is megtette a szükséges előkészületeket.

A játék nélkül ez a hét kibírhatatlanul unalmas lett volna. A legjobb barátai még nyaraltak, de Andrisék már több mint két hete hazajöttek. Itthon ragadt anyával és a nyolc hónapos öccsével. Cuki, meg minden – de mit lehet vele játszani? Versenyezzenek a játékok meg-rágásában? Néhány percig talán szórakoztató, de hetekig nem.

Ez a csata el fog tartani egész délelőtt. Apa beállította a kezdőállását, és több lépésre előre odakészítette a kártyákat. Apa a rablólovagokkal védi a várat, akik elbarikádozták magukat, Andris pedig a békét hozó császáriakkal fog támadni. De a várat kettős fal övezi, szinte lehetetlen áttörni. Az időjárás-kártyák most a császáriaknak kedveznek, de hamarosan beköszönt az ősz, és a császáriaknak el kell vonulniuk. Andrisnak

csak néhány köre lesz arra, hogy megoldja ezt a rejtvényt... A játék alapja egy régi szerepjáték volt, amit apával még az előző nyáron átalakítottak város-harcosra. Andris mostanra megtanulta, hogy a győzelemhez nemcsak a saját, hanem az ellenfél erejét is jól kell ismernie.

Megkordult a gyomra.

Reggeli! Ha nem megy ki, anya előbb-utóbb beront hozzá azzal, hogy „Mindjárt dél, mikor akarsz reggelizni?”. Meg hát éhes is volt.

Kilépett a szobájából, és látta, hogy a lakás már elcsúszott. Csillogó nyáltócsák, megrágott könyvek szanaszét. Barnabás a mosókonyha előtt üldögélt, egy zoknival a szájában. Anya szokás szerint dúdolt valamit, miközben bent dolgozott. Apa szerint anya néha még álmában is dúdol.

A konyhapulton egy üzenet várta Andrist apa jellegzetes, apró betűivel: „Nem a falakat kell legyőznöd, hanem az ellenséget. Sok sikert!”. Andris elmosolyodott. Apa megsejthetett valamit a taktikájából. „Vajon hogyan akar védekezni?” – töprengett.

– Kinyitottam egy almalekvárt, kenj magadnak egy kenyeret, mindjárt megyek! – hallotta valahonnét anya hangját. Andris megszabadult a fogszabályozójától, és lehuppant a székre.

Már evett, amikor anya előkerült. Megölelte, és éppen beszélgetni kezdtek, amikor megszörrent anya telefonja. „Ó! Szia. Nem, nem zavarasz. Mondd csak...”

– Andris tudta, hogy anya a következő félórán elérhetetlen lesz. Inkább kent magának még egy szeletet, és tovább gondolkozott azon, vajon apa ki tudja-e védeni a hadicselét.

Hirtelen visszazökkent a valóságba. Valami nem volt rendben.

A csend!

Rémisztően nagy volt a csend.

– Nem! Ez nem lehet igaz! – kiáltotta. Felpattant a székről, és rohant a szobája felé.

Úgy volt, ahogy sejtette: Barnabás ott ült a csatater kellok közepén, körülötte a kártyák és a katonák szanaszét. Boldogan mosolygott, miközben egy újabb hadtestet söpört el.

Andrisnak megfeszült az összes izma. Leginkább a nyakán.

– Kifelé! – ordította. – Megint tönkretettél mindent! Kifelé innen!

Két kézzel megragadta Barnabást, és kirakta a szobájából. Aztán ugyanazzal a lendülettel magára csapta az ajtót.

– Minek születted meg egyáltalán! – üvöltötte az ajtón keresztül. – Minden sokkal jobb lenne, ha te nem lennél!

Hallotta, hogy anya valamit kérdez az ajtón keresztül, de nem érdekelt. Ahogy nem érdekelt az üvöltő öccse sem. Tehetetlen volt, és dühös, örült dühös. Mindenkire: Barnabásra, mert megszületett, az anyjára,

mert nem figyelt oda az öccsére, az apjára, amiért soha nincs itt, és neki egyedül kell itthon lennie.

– Hülyék vagytok! Gyűlöllek benneteket! – Egyetlen mozdulattal lesöpörte az állva maradt katonákat. Az egyikük lépés közben belefúródott a talpába. Andris felüvöltött, és a földre roskadt. Fogta a lábát, ült a romok között, potyogtak a könnyei.

Az ajtó mögött egyre nagyobb lett a csend. Anya valahova elvitte Barnabást. Andris lassan megnyugodott. Nézte a szétszórt játékeit, a kártyákat, a romokban úszó szobáját. Tehetetlenséget érzett. Mindenki cserben hagyta. Mindenki...

Találomra levett egy könyvet a polcról, és olvasni kezdte. Később fogalma sem volt, mikor nyomta el az álom, de amikor felébredt, szédelgett a szokatlan dél-előtti alvástól. Körbenézett a romokon, és újra elfogta a düh.

– Az a rohadék ajtó! – morogta maga elé. – Hogyan hagyhattam nyitva?

Nagyon nem így tervezte ezt a napot. Kimerítette, megrémítette a saját haragja. Örült, hogy most egyedül lehet.

A konyhaasztalon egy üzenet várta.

„Kincsem! Ebéd a tűzhelyen! Ha van kedved, gyere át te is nagyihoz. Ha elmész focizni, nyolcra legyél itthon! Este majd beszéljünk! Anya.”

Az üzenet végétől összeszorult a gyomra. Anya nem szokta leszidni, de ezek a beszélgetések bármilyen szí-

dásnál jobban fájtak. Nem akart most erre gondolni. Nem akart gondolni semmire.

Evés közben egészen megnyugodott. Aztán leült a gép elé, és újra megsemmisült. Anya nem kapcsolta vissza a netet. „Mindig ezt csinálja! Persze neki mindegy, én meg mintha nem is léteznék. Ha eltűnnék, nem is tudom, mikor venné észre. Az már biztos, hogy nem megyek át nagyiékhoz. Minek? Hogy ott is átnézzenek rajtam?”

Hirtelen úgy döntött, hogy lemegy a parkba, hátha találkozik ismerősökkel, vagy történik valami. Bármi jobb, mint itthon ülni.

Ahogy sétált a park felé, a kék kerítésnél halkán fütyentett egyet, és elmosolyodott, amikor meghalotta, hogy Bob, a fekete mudi kirohan hozzá. Átnyúlt a kerítésen, és megvakarta a fejét.

– Helló, Bob, öreg kutya! Hát téged is itt hagytak egyedül?

A kutya Erikáé volt, akivel egy óvodába jártak. Sohasem voltak jóban, de Andris nagyon szerette a kutyákat, és Bobot gyakran elvitte sétálni. Most azonban csendes, üres volt a ház, és nem volt kitől elkérni.

Csak egy néptelen utcán kellett végigmennie, hogy elérjen a parkig, ami elfoglalta a kisváros közepét. A parkban sportpályák és játszóterek bújtak meg, és mindenütt kisebb-nagyobb furcsa alakú szobrok rejtőztek, amelyeket az ott üdülő művészek ajánlottak fel a városnak. A park innenső oldalát patak határolta,

amely nyaranként kiszáradt, és az apró hidak a poros meder felett vezettek át.

Kanyargós ösvények futottak a játszótérig és azon túl az ezredes szobraig. Máskor az ösvényeken turista-csoportok vonultak, most azonban a mozdulatlan hőség és a csend uralt mindent. Csak néhány kutyáját sé táltató alak tűnt fel a fák alatti utakon, meg egy-egy babakocsiját unottan tologató anyuka. Egy nyári kalapos, idős férfi szórakozottan magokat dobált a madaraknak – egyesével, mindig megvárva, hogy felcsipentsék, ami leesett. A madarak minden óvatosságról megfeledkeztek, már-már a férfi kezéig merészkedtek. Andris egy darabig figyelte őket, de mikor észrevette, hogy a férfi őt nézi, odébbállt.

Cél nélkül kóválygott, nem találkozott ismerősökkel. „Legalább a könyvet kihozhattam volna” – futott át rajta a gondolat.

Jobb híján egyenként megbámulta a fákat, a bokrokat, és szemügyre vett mindent, mintha először járna itt. Elég unalmas volt: fák, bokrok, fák, aztán megint bokrok.

„Ez meg mit keres itt?” – lepődött meg, amikor meglátott egy szokatlanul egyenes botot, amely félig ki lógott egy bokor alól.

Rögtön látszott, hogy fegyvernek való. Sima kérgén akadálytalanul siklott Andris keze, semmi göcsört vagy ágcsonk nem csúfította el. Megsuhogtatta, aztán harcolni kezdett néhány képzeletbeli ellenféllel.

Először a szemben állót intézte el egy gyors csapással, aztán a jobbról támadónak vitt be oldalról egy ütést, majd függőlegesen tartva felemelte a botot, és kicsit kinyitotta a kezét. A bot sebesen szánkázott végig a tenyerén, a másik végén rámarkolt, és ugyanazzal a lendülettel hátraszúrt. Szinte hallotta, ahogy a fájdalomtól és a meglepetéstől felnyög az egyik ellenfél. Magasba emelte a botot, és a két vége felől összecúsztatta rajta a két kezét, úgy küzdött tovább, mintha egy hosszú, kétkezes kardja lett volna. Erős volt, gyors és laza, mint a képregényhősök. Végül még egy utolsó hatalmas csapást mért a bokorban bujkálóra.

Furcsa zörrenés, szisszenés hallatszott. Andris megijedt, hogy tényleg megütött valakit. Leguggolt, de csak tompa fénypacák és árnyékok kusza összevisszasága keveredett a száraz avarral. A szeme sarkából látta, hogy oldalt megmozdul egy nagy, összefüggő árnyék, de mire odakapta a fejét, már csak egy közeli fa sötét árnya terült el előtte.

„Hát akkor fussatok csak!” – gondolta mosolyogva, és felegyenesedett.

Váratlanul egészen hűvös lett. Feltámadt a szél, és árnyékba borult minden.

Az ösvényről egy fura gyerek figyelte. Andris biztos volt benne, hogy az imént még nem állt ott senki. Alacsony volt, és széles, de nem kövér, inkább csak zömök, mintha összenyomott felnőtt volna. A hőség dacára hosszúnadrágot meg könnyű kabátot viselt, mint aki

hosszú utazásra indult, és egyaránt felkészült hidegre és melegre. A szeme fürgén járt fel-alá. „Na, ez is bolondnak néz, hiszen egy bokorral harcoltam. De kit érdekel!” – Andrist valóban nem izgatta, hogy a másik mit gondolhat róla. Felfrissítette a mozgás, és a rosszkedvű délelőtt máris lehullott a válláról.

– Örg hm... helló! – szólította meg a fiú. – Szép harc volt! Elég gyors vagy, bár a lábmunkádon van még mit javítani. – Némi szünetet tartott, mintha a szavakat keresné. – Segíts nekem!

A fiú hangja mély volt, és rekedt, mintha nem beszélt volna már napok óta. Egyáltalán nem illett egy gyerekhez.

– Miben segítek? – kérdezte Andris.

Hirtelen erős szélhökés érte őket. A fiú tovább mosolygott, de közben fürgén körbenézett, mintha tartana valamitől. Andris követte a tekintetét, de semmi különöset nem látott: a közelben egy kutya szaglászott, a gazdája kicsit távolabb álldogált, és azt találgatta, lesz-e vihar, vagy elmegy, ahogy jött. A madaras bácsi szedelődzködés közben az egyik kezével a kalapját fogta.

A sötétség egyre gyorsabban nőtt, a szél is hevesebb lett, a hideg betérítette a parkot.

– Téged kerestelek – válaszolta az ismeretlen fiú. – És boldog vagyok, hogy végre megtaláltalak. Amit az előbb mutattál, az bárkinek becsületére válna. Hányadikos is vagy? Hetedikes?

– Hatodikos, de évvesztes. Miért? – Andris nem értette, mi ez az egész.

– Igazából nem érdekes, rá se ránts. Lesznek, akik majd kételkedni fognak, de tényleg nem érdekes. Te vagy a kiválasztott harcos! – Az idegen hirtelen minden átmenet nélkül elvigyorodott. – A fogaddal mi történt?

– A fogammal? – Andris először nem értette, de aztán rájött, hogy a fiú a hézagra gondol a felső metszőfogai között. – Semmi, az így nőtt. Szerintem vicces.

A fiú bólintott, és egy hófehér tincsre mutatott a homlokán.

– Tényleg vidám. Én meg ezt szereztem valamikor régen.

A következő szélroham majdnem ledöntötte Andrist a lábáról. „Mit akarhat tőlem ez a fiú? Talán ez egy tévés átverés, valahol a közelben lesznek a rejtett kamerák, és hamarosan előjön valaki a fák mögül.” Körbenézett, hogy hol lehet a kamera.

A srác oldalra billentett fejjel, érdeklődve figyelte Andrist.

– Nincs kamera – mondta. Ahogy erősödött a vihar, úgy lett a testtartása egyre feszültebb, menekülésre vagy támadásra kész.

Andris zavarba jött, elmúlt a magabiztossága, és egyre jobban fázott.

– Ez valami tévedés. Én nem vagyok harcos, az előbbi az csak úgy jött, én soha nem harcoltam... – visszanyújtotta a botot a fiú felé, de az meg sem mozdult.

Egy pillanatig szótlánul néztek egymásra.

– Szükségünk van rád! – Az idegen hangja ünneplésen csengett. – Később elmagyarázok mindent, most legyen elég annyi, hogy én tudom, ki vagy. Jobb lenne indulnunk, mielőtt teljesen sötét lesz.

Már nyoma sem volt a fülledt nyárnak. A viharos szél rájuk vágta a homokot, az apró kavicsokat, mindent, amit csak talált. Mintha egy szélördög céltáblának nézte volna őket. Az emberek kapkodva menekültek a parkból. A két fiú lobogó ruhában állt egymással szemben.

– Miről van szó? – kiabált Andris, hogy túlharsogja a szelet.

– Csak add a kezed! – ordította az idegen, és kinyújtotta a karját Andris felé.

Andris megfogta. A másik érdes, meleg tenyerében szinte elveszett a sajátja.

– Csukd be a szemed, és el ne engedj! – hallotta a fiú kiáltását.

Andris becsukta a szemét, s egy pillanat múlva mély csend vette körül.

Mintha gumiból lenne, megnyúlt a teste. Meglepődött, de nem félt, mert melegség és biztonság vette körül. Úgy érezte, mintha áthúznák a Földön, átutazna mindenen, ami körülvette eddig. Érezte a park poros illatát, a konyhájuk, az iskolai öltöző szagát, az orrát megcsiklandozták a karácsony illatai, aztán arcon csapta a nedvestoll-szag – talán egy baromfiudvarra ér-

kezett? Távolról beszédfoszlányokat hallott, de mintha álom ringatná, továbbtazott. Végül érezte, hogy újra a normális méretűre zsugorodik a teste, és ismét szilárd talaj van a lába alatt.

– Megérkeztünk – mondta az ismerős hang.

MÁSIK OTTHON

Andris kinyitotta a szemét. Nyoma sem maradt az iménti viharból, kellemes nyári délután volt. De a viharral együtt eltűnt a park is. Buckás, dombos, sziklával teleszórt mezőn álltak. Andrisnak kifutott a vér az arcából, és megcsuklott a lába.

Egy alacsony felnőtt állt vele szemben. Szinte csak a ruhájáról ismerte fel: az iménti fiú volt az, jó pár évvel idősebben. Andris rémulten végignézett magán – de nem, rajta nem látszott semmi változás. Viszont a bot, amire támaszkodott, tompa fényű erekekkel átszótt, csillogó acélrúddá változott. Tapintása hűvösen kellemes volt, súlya, mint a parkban. Andris nem tudta, hogy álmodik-e, vagy ébren van. Sós nyál gyűlt a szájába, szédülni kezdett. Nem várta meg, hogy összerogyjon, inkább leült.

– Hol vagyok? Ki vagy te? – dadogta végül. – És mit akarsz tőlem?

– Úgy hívjuk, hogy Otthon, de rengeteg neve van – mondta barátságosan az idegen, és Andris mellé ült.

– Jőmagam Almandin Babka vagyok, de mindenki csak Babkának szólít – mutatkozott be, és kérdőn Andrisra nézett.

Babka amolyan kortalan felnőtt volt, hamuszínű arcát sötét, kócos haj keretezte, a homlokára rálógott az a fehér tincs, amit az előbb is mutatott. A szeme körül táncoló apró, vidám ráncokon kívül semmi sem utalt a korára.

– Bíró Andris – nyelt nagyot Andris. – Hogyan jutok haza?

– De hát itt Otthon vagy, most mondtam! – kacsinzott rá Babka.

– Hogy jutok oda, ahonnét jöttünk? – próbálkozott Andris megint, kicsit hangosabban.

– Értettelek az előbb is, semmi baj a hallásommal – válaszolta Babka. – Pont úgy jutunk vissza, ahogy idejöttünk. Szólsz, és már indulunk is.

„Vajon minden gyerekrabló ezt mondja?” – töprengett Andris. „Nem, itt valami nagyon nem stimmel.”

– Te akkor most felnőtt vagy, vagy gyerek? – bukott ki belőle a kérdés.

– A te világod és az itteni világ közti határt az Arany Sas, az egyik Őrző felügyeli. Néhány dolog megváltozik, ha átlépjük a határt. Nincs beleszólásunk abba, hogy pontosan mi változik, és hogyan, azt mindig az Őrző dönti el. Hidd el, én is csodálkoztam, hogy gyerekké váltam odaát, ha tudom, biztosan más ruhát ve-

szek fel. – Babka a fémrúdra bökött. – Látod, ez előbb faág volt, most meg újra az, ami: egy fémrúd. Emlékszel arra az emberre, aki a madarakat etette?

Andris bólintott. A gyomra már nem háborgott, és a füle sem zúgott.

– Nos, az az ember nálunk úgy néz ki, mint egy fa a ti világotokban. Csak éppen lépked és beszél. Nekem segített. Az átkelésnek mindig van kockázata, már ha egyáltalán sikerül.

– Fa? – rökönyödött meg Andris.

– Fa – bólintott Babka. Csak mi szoffosznak hívjuk őket.

– Én miért nem változtam meg?

– Jó kérdés. Úgy tudom, inkább kifelé menet van változás. Én most csak visszaváltoztam.

Egy kóbor hangya Andris lábán keresztül igyekezett valahova. Óvatosan lepöckölte, de nem történt semmi váratlan. Már nem remegett. Éppen nyújtózkodott egyet, amikor halk pukkanást hallott a közelből. Nem messze tőlük a semmiből előtűnt egy tömzsi ember, hogy aztán kényelmesen továbbsétáljon egy kitaposott ösvényen.

Babka is odanézett.

– A távoli ugrásoknál ezt a fennsíkot használjuk le szállópályának – magyarázta. – Ha nagyon távolról ugrunk, vagy nagy terhet cipelünk, akkor ide jövünk. Ez biztonságosabb, mint ha egyenesen hazaugranánk. Ott, ha elvéted, könnyen egy ház tetején találhatod ma-

gad, és az még a jobbik eset. Előfordulhat, hogy egy falba ugrasz bele. Az igazán kellemetlen, onnan csak akkor tudsz kijutni, ha kibontanak.

Jól lehetett látni a dombtetőről levezető utakat. A közelükben megint megjelent két alak: egy tagbaszakadt, magas férfi egy hatalmas, két lábon járó fekete nyúl társaságában. Babka integetett nekik.

– Hát sikerrel jártál? – kérdezte közelebb érve a hatalmas idegen.

– Sikerrel – mosolygott Babka. – Andris, hadd mutassam be neked Éhest és Álmost, régi jó barátaimat. Mindketten sokat segítenek nekünk.

Az Éhesnek nevezett férfi dörögött valamit az orra alatt. Andris nem értette, de nem is nagyon figyelt, annyira meglepődött az óriási fekete nyúl láttán, aki ráadásul leplezetlen érdeklődéssel méregette őt, fekete orra izgatottan fel-le szimatolt.

– Helló – motyogta Andris, és igyekezett felkászálódni a földről – Bíró Andris vagyok.

– Hohó! – terült szét egy széles vigyor a nyúl arcán. – Az apád Gábor, Bíró Gábor, igaz?

Andris döbbenetén bólintott.

– Tudtam! Ebben nagyon jó vagyok – húzta ki magát a fekete nyúl. – Álmos vagyok a Kurios családból. Az arcod, a termeted, tisztára, mint az apád. Évek óta nem láttam. Mikor is...

– Te ismered az apámat? – szakadt ki Andrisból.
– De hogyan?

– Ismerem bizony! Serdülő puha nyúl korom óta.

– Ezt majd máskor, Álmos, most menned kell!
– vágott közbe Éhes. – Én elkísérem Babkáékat, innen amúgy is csak lassítanálak.

– Igazad van – sóhajtott Álmos. Még egyszer meg-
rázta Andris kezét, megfordult, és elsietett.

– Álmos! – kiáltott utána Babka. – Kapudzsinak je-
lentsd be, hogy visszajöttünk!

A koromfekete nyúl meg sem fordult, csak a kezé-
vel jelezte, hogy megértette. Tényleg nagyon gyors
volt.

– Szóval ő a kiválasztott? – fordult Éhes Babkához,
és végigmérte Andrist. – Reméljük, az Egység Oszlopa
tudja, hogy mit csinál.

– Honnan ismeri az apámat? – Andris még mindig
nem tért magához a hatalmas nyúl látványától, meg at-
tól a hírtől, hogy az ismeri az apját.

– Valami régi ügy lehet – vont a vállát Babka.
Láthatóan semennyire nem találta furcsának, és részé-
ről ezzel le is zárta a témát. Kényelmesen leporolta ma-
gát, és megigazította a ruháját. – Induljunk!

– Ti is ismeritek az apám?

– Még nem volt szerencsém hozzá – válaszolta Bab-
ka. – Gyere már, kérlek, sietnünk kell!

„Ha apa is járt itt, akkor minden rendben lesz.”
Andrisban a félelmet és értetlenséget a kíváncsiság vál-

totta fel. Kavarogtak benne a kérdések, de érezte, hogy
az apjáról nem fog most többet megtudni.

Babka kemény tempót diktált, Andrisnak ki kellett
lépnie, hogy ne maradjon le.

– Mi az az Egység Oszlopa? És mit akartok tőlem?
Én nem vagyok harcos!

– A hagyomány szerint az Egység Oszlopát az ala-
pító atyák készítették és állították fel a főtéren. A há-
rom nemzetség egységét jelképezi. Kutatásaim szerint
azonban az Oszlop sokkal ősbibb, valószínűleg egyidős
az Őrzőkkel, és sokkal valószínűbb, hogy az atyák már
itt találták, és köré építették a várost...

– Akárki is állította oda – szakította félbe Éhes –,
van egy jóslat, amely szerint, ha veszély támad, akkor
az Oszlop életre kel, hogy kiválassza a harcost, aki el-
hárítja a veszélyt.

– Így van – felelte Babka, némi rosszállással a hang-
jában. – Én is hiszek a jóslatnak, Éhes, ám szeretem, ha
tiszták a részletek.

– Az Oszlop egy ideje elkezdett világítani, úgy bera-
gyogta az éjszakát, hogy sokan aludni sem bírtak tőle.
Így eltávolítottuk a helyéről, és lám, most itt vagy – fe-
jezte be Éhes.

Andris a homlokát ráncolta.

– De hol van most ez az Oszlop?

Éhes elvigyorodott.

– Hát az biztos, hogy nem az eszed miatt lettél te
a kiválasztott.

Andris mérgeesen megtorpant, de a két felnőtt csak ment tovább. Babka visszafordult, és úgy válaszolt Andrisnak.

– Ne is törődj Éhessel, nem a finom modoráról ismerik! Az Oszlop ott van a kezében. Ne tévesszen meg, hogy mekkora, egyszerűen csak összement.

Andris ránézett a fémrúdra. Nem volt éppen impozáns darab.

– Bajban vagyunk, Andris – folytatta Babka. – Megtámadott minket a Fehér Démon. Nem elég, hogy ő maga is hatalmas és erős, ráadásul szinte a semmiből olyan sereget gyűjtött, amely mindent elsöpör, ami az útjába akad. Az Oszlop téged választott. Ne törődj senkivel és semmivel, te vagy a kiválasztott!

„Mintha valaki másra számított volna” – gondolta Andris. Babka közelebb lépett hozzá.

– Valamit még tudnod kell. Miután elvittük az Oszlopot a te világodba, én maradtam ott, hogy megvárjam, kit választ. Már több napja ott voltam. A Démon katonái a közelben lapultak, de szerencsére valamiért nem találtak meg, amíg az Oszlop hívását el nem fogadtad. Akkor viszont támadásba lendültek. Ezért kellett ilyen gyorsan döntened és elindulnunk.

– Miféle katonák? – Andris erőltette az agyát. – A viharra gondolsz?

– Az árnyékokra. Az árnyékharcosok okoztak mindent, a vihar csak a sötétség és a hirtelen hideg miatt lett.

– Árnyékharcosai vannak a Démonnak? Nem hangzik túl veszélyesnek.

– A Démont homokharcosok szolgálják, de ahogy mondtam már, aki átlépi a határt, átalakul, így lettek a homokkatonákból árnyékharcosok. Először még én is örültem, mert azt hittem, így nem árthatnak nekünk. De te is láttad, hogy mire képesek. Nem szabad lebecsülni őket semmilyen formában. – Kis szünet után elégedetten folytatta. – Azért amelyik a bokorból akart rád támadni, jól megkapta a magáét.

– Szóval az a szisszenés egy árnyékharcos volt?

– Nem is egy arra tévedt gumikacsa – mosolygott Babka.

– Miért mondod, hogy az Oszlop választott engem? Én vettem észre azt a husángot – vitatkozott Andris.

– Ez igaz. Talán az is furcsa, hogy ha ennyire meg akartam találni vele valakit, akkor miért rejtettem el egy bokorban. Nehéz megmagyarázni. Mondhatnám, hogy ez volt a legkönnyebb, vagy mert pont oda ugrotunk, de igazából azt hiszem, kirakhattam volna akár egy tér kellős közepére is az Oszlopot, ott is csak te vetted volna észre, te kezdted volna használni. Ez nemcsak rajtad múlt, hanem az Oszlopon is, valószínűleg csak neked mutatta meg magát. – Néhány lépés után még hozzátette. – Olyan ez, mint egy barátság, tudod, kölcsönösen választjuk egymást.

Közben felértek a következő domb tetejére, ahonnét

Andris megpillantotta a várost. Az egész látóhatárt betöltötték a kisebb dombokon egymáshoz simuló téglavörös, barna tetős házak. Nem egy kis faluhoz érkeztek: ez egy lenyűgözően hatalmas város volt.

Az út lejteni kezdett, körülöttük egyre barátságosabb lett a táj. A mezőben formákat rajzoltak a kék és vörös virágok, mintha valaki mintába rendezte volna őket.

– Szóval egy bot miatt vagytok itt – lóbálta meg Andris a rudat. – Tud legalább valami extrát? Mondjuk, lehet vele varázsolni?

– A legendáinkban nem említenek ilyet. Azért kelt életre, hogy segítsen helyreállítani az egységet – válaszolta Babka.

– Az egységet?

– Az ország egységét – erősítette meg Éhes.

– Tehát egy rúddal kell legyőznöm egy hatalmas Démont, mert egy több száz éves jóslat ezt állítja? Lenyűgöző...

Egy darabig némán mentek tovább.

– Nem is sejtet, hányan gondolkoznak még így – mondta Babka némi szomorúsággal a hangjában. – Sokan nem hisznek a legendáinkban, pedig éppen most válik minden valóra. Az Oszlop megelevenedik, amikor veszély van, és megtalálja a harcost, aki...

– Nem vagytok harcos! – kiáltott fel Andris. – Hát nem értitek?! Én csak egy gyerek vagyok! Mi van, ha a kételkedőknek van igaza?

– Akkor valószínűleg minden elveszett – mondta Babka olyan természetességgel, mint aki megállapítja, hogy este lemegy a nap. Aztán még hozzátette: – Az a fontos, hogy mi vagy, nem az, hogy mi nem.

Andris próbált lehiggadni.

– Biztosan nincs semmi szuperképessége ennek a rúdnak?

– Nagyon súlyos – sóhajtott Éhes.

– És néha világít – tette hozzá Babka. – Lehet, hogy van más is, de nem tudunk róla. Még nem voltunk hasonló helyzetben. Azt tudjuk, hogy csak a kiválasztott találhatja meg. Az Oszlop az ujj, ami rámutat arra, aki igazán fontos.

Andris elgondolkozott. A rúd egyáltalán nem volt nehéz. Sőt, ahhoz képest, hogy tömör fém volt, meglepően könnyűnek találta. Az ugyan hízalgő, hogy őneki van valami szuperképessége – bár az már biztosan kiderült volna. Mondjuk, a matekot szerette, erre általában csodálkozva néztek, de tartott tőle, hogy ez ide kevés lesz.

Közben lejutottak a domb aljára, és elérték az első házakat.